RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 231.519 van 11 juni 2015
in de zaak A. 209.068/VII-38.837.

In zake : de NV W-KRACHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 maart 2013 waarbij het bestuurlijk beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde van 8 oktober 2012, houdende weigering van de milieuvergunning aan de NV W-Kracht voor de exploitatie van een windturbine, op een terrein gelegen aan het Hoogveld 103 te Dendermonde, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 januari 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verzoekende partij, en organisatiemedewerker Fanny Cocriamont, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 2 juli 2012 dient de verzoekende partij een vergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een windturbine op een perceel gelegen aan het Hoogveld 103 te Dendermonde. Het terrein is volgens het gewestplan bestemd tot industriegebied.

De aangevraagde windturbine maakt blijkbaar deel uit van een totaalproject van vier windturbines, waarvan er reeds twee werden opgericht en die actueel geëxploiteerd worden door de NV Electrabel.

3.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden 111 bezwaarschriften ingediend. Er wordt een informatievergadering georganiseerd.

3.3. Bij besluit van 8 oktober 2012 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde de gevraagde vergunning omdat “er onvoldoende garanties worden geboden dat de risico’s voor de externe veiligheid, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt”.

3.4. Tegen deze beslissing stelt de verzoekende partij bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen.

3.5. Op 9 oktober 2012 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de corresponderende stedenbouwkundige vergunning.

3.6. In het kader van de behandeling van het beroep tegen de weigering van de milieuvergunning worden de volgende adviezen verleend :
a) de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert stilzwijgend gunstig;
b) het Vlaams Energieagentschap-Interdepartementale Windwerkgroep brengt een gunstig advies uit;
c) het advies van de afdeling Milieuvergunningen is ongunstig;
d) de provinciale milieudeskundige adviseert gunstig, behalve over de vraag om minder strenge dan de geldende sectorale voorwaarden op te leggen voor wat betreft de hinder door slagschaduw;
e) de Provinciale Milieuvergunningscommissie stelt voor om het bestuurlijk beroep gegrond te verklaren, de beroepen beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde van 8 oktober 2012 op te heffen en aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning te verlenen.

3.7. Met het thans bestreden besluit van 28 maart 2013 willigt de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen het beroep niet in en bevestigt zij de in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing.

In de motivering van het bestreden besluit wordt onder meer het volgende overwogen :

"[…]
Milieuhygiënische aspecten
Geluidshinder
Het geluid van een windturbine, ook wel brongeluid genoemd, is eigenlijk een samengesteld geluid dat niet ontstaat op één plaats. Enerzijds is er het geluid veroorzaakt door de bewegende delen in de gondel (mechanisch geluid) en anderzijds wordt geluid geproduceerd door de draaiende wieken.
De waarneembaarheid van het geluid van de windturbines en dus ook de mate waarin geluidshinder kan optreden, is afhankelijk van het achtergrondgeluid en de windsnelheid. Hoe hoger de windsnelheid, hoe meer geluid een turbine produceert, maar ook hoe meer omgevingsgeluid er is. Indien het achtergrondgeluid al hoog is, zoals in de directe omgeving van autosnelwegen, kan de geluidsproductie door de windturbine gedeeltelijk of geheel worden gemaskeerd.
Door het specifiek instellen van de turbine (trager draaien van de wieken) kan de geluidsproductie eventueel worden verminderd. Dit gaat echter ten koste van de energetische opbrengst van de turbine. Bij grotere aanpassingen kan dat de rendabiliteit van de turbine sterk doen afnemen.
De nieuwe sectorale voorwaarden voor windturbines zijn van toepassing op alle nieuwe windturbines die sedert 1 januari 2012 vergund zijn/worden. Overeenkomstig de bepalingen van art. 5.20.6.4.2 dient het specifiek geluid in open lucht, tenzij anders vermeld in de milieuvergunning, in de nabijheid van de dichtstbijzijnde vreemde woning of het dichtstbijzijnde woongebied, per beoordelingsperiode beperkt tot de richtwaarde vermeld in bijlage 5.20.6.1 of tot het achtergrondgeluid, vermeld in bijlage 4B, punt F14,3 van VLAREM I:
$L_{sp} \leq$ MAX (richtwaarde, L_{A95}).
In het geval het achtergrondgeluid maatgevend is als norm, geldt dat de afstand van de windturbines tot de woningen meer dan 3 x de rotordiameter moet bedragen.
Vermits in voorliggend dossier de afstand tot de dichtste woning minder bedraagt dan 3 x rotordiameter, kan geen gebruik worden gemaakt van een norm bepaald door het achtergrondlawaai.
Het aanvraagdossier bevat een geluidsstudie opgesteld door een erkend deskundige in geluid en trillingen, i.c. SGS Belgium nv.
Overeenkomstig de bepalingen van bijlage 5.20.6.4.2 van VLAREM II geldt voor de woningen in woongebieden op minder dan 500 m van een industriegebied een richtwaarde voor de avond- en nachtperiode van 43 dB(A); voor woningen in het agrarisch gebied op minder dan 500 m van een

industriegebied geldt 45 dB(A).

De geluidsstudie werd uitgevoerd voor een windturbine, type E82 - E2 (2,3 MW) van Enercon, het type van windturbine dat reeds op het bedrijventerrein aanwezig is. Dit is een turbine met een hubhoogte van 98,4 m en een brongeluid bij 95% van het nominale vermogen van 103,4 dB(A).
Zowel het specifiek geluid van de ene turbine, als het specifiek geluid van de voorziene 4 windturbines op het bedrijventerrein werden bepaald.

De studie beschouwt een 22-tal beoordelingspunten die representatief zijn voor de dichtste woningen.
Er dient opgemerkt dat de dichtste woning, zijnde de woning, gelegen langsheen de Mandekensstraat nr. 308 (kadastraal gekend op het nr. sectie B, nr. 833r) niet expliciet als beoordelingspunt aangeduid is. Het beoordelingspunt het dichtst bij deze woning, is het punt NSA04.
Alle gegevens werden ingebracht in een geluidsmodel op basis waarvan de effecten volgens ISO-9613 berekend werden.
Uit deze berekeningen blijkt dat het specifiek geluid afkomstig van het totale project van 4 windturbines in alle beoordelingspunten, met uitzondering van het beoordelingspunt NSA04 voldoet aan de van toepassing zijnde richtwaarden.
In voormeld beoordelingspunt is er volgens de berekeningen een overschrijding van de richtwaarde (45 dB(A)) van 0,7 dB(A).
De geluidsstudie bevat geen concreet voorstel tot milderende maatregelen.

Slagschaduw

Als gevolg van de draaiende rotor hebben windturbines een bewegende schaduw, de zogenaamde slagschaduw. Op bepaalde plaatsen en onder bepaalde omstandigheden kan de slagschaduw op een raam van een vertrek vallen en in dat vertrek een hinderlijke wisseling van lichtsterkte veroorzaken. De mate van hinder wordt onder meer bepaald door de frequentie van passeren, door de blootstellingsduur en de intensiteit van de wisselingen in lichtsterkte. De mate waarin hinder optreedt, is ook afhankelijk van de opstelling, het type windturbine en de kans op hinder (de kans op zon en de kans dat de windturbine in bedrijf is). De schaduwweerslag door de rotor is het hoogst bij zonsopgang en zonsondergang, dus wanneer de zon het laagst aan de horizon staat. De schaduwprojectie zal verder reiken in de winter dan in de zomer omdat de zon dan minder hoog staat.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 5.20.6.2.3 van VLAREM II geldt, tenzij anders vermeld in de milieuvergunning, een maximum van acht uur effectieve slagschaduw per jaar, met een maximum van dertig minuten effectieve slagschaduw per dag voor elk relevant slagschaduwgevoelig object. Een slagschaduwgevoelig object wordt gedefinieerd als een binnenruimte waar slagschaduw van windturbines hinder kan veroorzaken.

Het aanvraagdossier bevat in bijlage een toetsing van de slagschaduw aan de nieuwe sectorale voorwaarden.
Het verwachte aantal uren slagschaduw werd berekend d.m.v. het programma Windpro. Voor de berekening werd rekening gehouden met de gegevens van een windturbine met een rotordiameter van 82 m en een tiphoogte van 139,4 m.

De slagschaduwcontouren van 4, 8, 16 en 32 uur/jaar werden berekend en ingetekend op een orthofoto. Ook het effect van slagschaduw tengevolge van de 4 windturbines op het bedrijventerrein werd onderzocht.

Op basis van de 4 uur-contour werden de slagschaduwgevoelige objecten (35) in de bedrijvenzone en de omliggende woongebieden aangeduid.

Uit deze berekeningen blijkt dat voor bijna alle woningen van de beschouwde slagschaduwgevoelige objecten de 8-uren richtlijn en de richtlijn van maximaal 30 minuten per dag worden overschreden. Vooral de woningen langsheen de Bookmolenstraat zullen bijkomende hinder ondervinden. De overschrijdingen zijn echter in de meeste gevallen beperkt. 3 van de beschouwde woningen bevinden zich in de industriezone; de overige erbuiten.
Ook voor alle bedrijven uit de lijst van slagschaduwgevoelige objecten is een overschrijding van de norm reëel.
Hierbij dient opgemerkt dat een vrij groot deel van de bedrijven voorzien zijn van lichtstraten en lichtkoepels, zodat het slagschaduweffect ook in de werkruimtes merkbaar zal zijn en mogelijks ook het werkcomfort zal beïnvloeden.

M.b.t. de bedrijven wordt opgemerkt dat een groot deel van de slagschaduwhinder veroorzaakt wordt door de twee reeds bestaande windturbines van Electrabel en dat de voorziene nieuwe inplanting niet verantwoordelijk kan zijn voor enige overschrijding van de maximum norm voor het aantal uren slagschaduw per jaar, noch voor het maximale aantal minuten slagschaduw per dag.
Anderzijds blijkt uit het openbaar onderzoek dat er nagenoeg geen bezwaren geformuleerd zijn door de bedrijven, zodat mag aangenomen worden dat de bestaande windturbines geen aanleiding geven tot onoverkomelijke slagschaduwhinder binnen de bedrijven.

De windturbines van Electrabel zijn vergund bij besluit van de deputatie van 20 november 2008. In voormeld besluit werd geen expliciete norm opgenomen, maar werd m.b.t. slagschaduw wel als bijzondere voorwaarde opgelegd dat het bedrijf de nodige maatregelen (vb. installatie van slagschaduwsensoren) dient te voorzien opdat bij problemen met slagschaduw op korte termijn kan ingegrepen worden teneinde deze problemen op te lossen. Ook deze turbines dienen op 1 januari 2015 te voldoen aan de strengere slagschaduwnormen van VLAREM II. Vermits deze turbines eerst vergund zijn dient het toegestane maximum aantal uren eerst aan Electrabel toegewezen te worden.

Uit de lokalisatienota blijkt dat de windturbine uitgerust zal worden met een automatische stilstandmodule. Bovendien zal de aanvrager minstens de eerste 2 jaren een controlerapport opstellen waarin aangegeven wordt hoeveel effectieve slagschaduw elk relevant slagschaduwgevoelig object (binnen de contour van vier uur verwachte slagschaduw per kalenderjaar) heeft getroffen en welke remediërende maatregelen er eventueel genomen zijn.

M.b.t. de normen inzake de slagschaduw (8 uur/jaar - 30 min/dag) wordt in de lokalisatienota een afwijking gevraagd gelet op de specifieke omgeving. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat voor een groot deel van de gebouwen de berekende hinder door slagschaduw niet zal optreden en dat er geen personen gehinderd kunnen worden omdat er geen aanwezigheid is.
Het versoepelen van de normen voor slagschaduw door deze enkel toe te passen op werkdagen en tijdens de kantooruren is gelet op de aard van het bedrijventerrein niet aangewezen. Binnen het bedrijventerrein zijn immers

diverse werkregimes in voege. Het is derhalve niet mogelijk om voor elke werkplaats, magazijn of loods een andere norm toe te kennen.

Lichtreflecties

Het effect van lichtreflecties treedt op wanneer het zonlicht weerkaatst wordt op de wieken.

Het aspect 'lichtreflecties' wordt in de lokalisatienota niet aangehaald.

[…]

Veiligheid

[…]

De turbines zullen voldoen aan de internationale veiligheidsstandaard IEC 61400-1 en zullen bovendien uitgerust zijn met een aantal beveiligingssystemen, waaronder een redundant remsysteem, een bliksembeveiligingssysteem en een redundant ijsdetectiesysteem. Daarnaast wordt de windturbine uitgerust met een online-controlesysteem dat toelaat dat onregelmatigheden onmiddellijk worden gedetecteerd en doorgegeven aan de eigen controle-eenheid van de turbine. De werking van de veiligheidssystemen wordt periodiek gecontroleerd. Naast eigen controles wordt met de turbineleverancier of een gespecialiseerde onderhoudsfirma een langdurig onderhouds- en garantiecontract aangegaan, om een correcte naleving van het onderhoudsprogramma te waarborgen.

Het aanvraagdossier bevat een analyse van de externe risico's, uitgevoerd door een erkend veiligheidsdeskundige (i.c. SGS Belgium). De externe risico's werden berekend voor een windturbine van het type Enercon E82 met een ashoogte van 98,4 m en een rotordiameter van 82 m.

De volgende ongevalscenario's met windturbines werden als relevant beschouwd:

-een structurele faling van de mast;

-het naar beneden vallen van de gondel of de rotor;

-het afwerpen van een rotorblad.

Met behulp van het beoordelingsinstrument 'Studie Windturbines en Veiligheid' (Vlaamse Overheid, Vlaams Energieagentschap, januari 2007) werden de scheidingsafstanden berekend.

De berekende scheidingsafstand tot externe activiteiten (10^{-5}/j) bedraagt 42 m. Binnen deze afstand bevindt zich het gebouw van de n.v. Reyntens R., dat als stapelloods (opslag van papier, pampers-maandverbanden en machineonderdelen) gebruikt wordt. Binnen dit gebouw is volgens de veiligheidsstudie 1 persoon tewerkgesteld.

Uit de Studie Windturbines en Veiligheid van SGS, uitgevoerd in opdracht van de Vlaamse Overheid, blijkt dat een overschrijding van de 10^{-5}-contour aanvaardbaar geacht wordt, indien een veiligheidsinformatieplan opgesteld wordt met de eigenaars van de terreinen tot waar de 10^{-5}-contour reikt. In de lokalisatienota wordt gesteld dat een dergelijk plan zal worden opgemaakt.

Er dient tevens opgemerkt dat het aanvraagdossier een document bevat, ondertekend door de eigenaar van het aanpalende bedrijf en waarmee hij de aanvrager recht van overhang verleent. Door ondertekening van dit document mag verondersteld worden dat deze eigenaar zich bewust is van de risico's tengevolge van de windturbine.

De scheidingsafstand voor gebieden met woonfunctie en kwetsbare locaties

bedraagt resp. 153 en 206 m. Binnen deze afstanden zijn gebieden met woonfunctie, noch kwetsbare locaties gelegen.
Voor de bepaling van het groepsrisico dat uitgaat van de windturbines, dient de kans bepaald te worden dat er bij een eventueel ongeval met een windturbine gelijktijdig 10 of meer personen dodelijk getroffen kunnen worden.

Voor de bepaling van het groepsrisico worden de bedrijven beschouwd die op een ander dan het inplantingsperceel gelocaliseerd zijn en die rechtstreeks door de mast en de gondel geraakt kunnen worden. Binnen deze afstand rond de inplantingslocatie zijn een 6-tal gebouwen aanwezig, waaronder 3 van de n.v. Interstig, 1 van de n.v. Ontex, 1 van de n.v. Reyntens en 1 van de n.v. Verdoodt P.
Uit de uitgevoerde berekeningen blijkt dat het groepsrisico van de windturbine op basis van de gehanteerde aanwezigheidsgegevens voldoet aan de vooropgestelde criteria.

Met betrekking tot de indirecte risico's dient de impact van de geplande windturbine op installaties met gevaarlijke stoffen aanwezig op Seveso-inrichtingen en transportleidingen (bovengronds- als ondergronds) onderzocht te worden.
In de nabije omgeving van de projectsite (binnen een straal van ruim 300 m) zijn geen leidingen aanwezig, behoudens de zuurstofleiding van Air Liquide, die het tracé van de Geerstraat volgt en zich aldus op het dichtste punt op een afstand van ruim 230 m van de voorziene inplanting bevindt.
In de onmiddellijke omgeving (<200 m) van de inplantingsplaats bevinden zich geen Seveso-bedrijven.

De windturbine draait niet met de wieken over openbare wegen en spoorwegen.
De meest nabije spoorweg Dendermonde - Antwerpen ligt op 150 m van de voorziene inplanting.

Er ligt geen hoogspanningslijn in de directe omgeving van de windturbine.

Visueel aspect

De zone waarin de windturbine wordt opgesteld, bestaat uit een industriegebied. Het landschap wordt doorkruist door de Ringweg N41, de verbindingsweg 'Hoogveld' en de spoorlijnen van Dendermonde naar Antwerpen en van Dendermonde naar Mechelen.

Op het terrein van Sivafrost is een 3de windturbine in opbouw, eveneens een Enercon E82.

De 4de turbine op het bedrijventerrein 'Hoogveld' zou eveneens een windturbine Enercon E82 zijn.

De maximale hoogte van de windturbine bedraagt 139,4 m. Deze turbine heeft een relatief lage rotatiesnelheid (nominaal toerental: 20 tpm) en zal uitgevoerd worden in een matte grijze kleur.

Volgens de landschapsatlas en een overzicht van het beschermde erfgoed, opgesteld door het Vlaams Instituut voor Onroerend Erfgoed (VIOE) bevindt zich ten noorden van de projectsite, op een afstand ca 2,1 km en 2,6 km resp. het beschermd landschap 'Scheldeschorren nabij Moerzeke-Kastel' en het beschermd monument 'Van Damme' van de voorziene windturbine. Op 3,7 km ten westen van de windturbine bevindt zich het beschermd landschap van de 'Brusselse Poort'.

Het aanvraagdossier bevat een 3-tal visualisaties. Deze bieden echter geen beeld van het totaalproject van 4 windturbines.

De windturbine sluit weliswaar aan bij het bestaande windturbineproject van Electrabel bestaande uit 2 windturbines van het type Enercon E82, maar het bestaande windpark heeft reeds een significante impact op het landschap en met de inplanting van deze vierde windturbine wordt er wel afgeweken van de lineaire inplanting. Bovendien zou de vierde windturbine dichterbij de woonzone komen te staan.

[…]

Argumenten uit het beroepschrift

Uit de geluidsstudie die opgemaakt werd door een erkend geluidsdeskundige blijkt dat mits een beperkte ingreep, ter hoogte van de woningen kan voldaan worden aan de van toepassing zijnde richtwaarden. De windturbine dient derhalve voorzien te worden van een mogelijkheid tot brideren.

Uit de slagschaduwstudie blijkt dat de van toepassing zijnde norm van 8 uren slagschaduw per jaar en 30 minuten per dag overschreden wordt. De aanvrager voorziet wel slagschaduwsensoren.

De huidige wetgeving voorziet inderdaad geen strikte afstandsregels. De mogelijke hinder is maatgevend voor de afstand die gerespecteerd moet worden tussen woningen en windturbines.

In tegenstelling tot wat vermeld wordt in de lokalisatienota situeert de dichtste woning zich op een afstand van ca. 172 m van de inplantingsplaats van de windturbine. Uit de geluidsstudie blijkt dat de overschrijding van de richtwaarde voor geluid ter hoogte van deze woning eerder beperkt zal zijn.

De milieuvergunningsaanvraag dient beoordeeld op haar milieuhygiënische en planologische verenigbaarheid. Planologische aspecten kunnen derhalve wel deel uitmaken van de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag.

De beoordeling van wat met de opgewekte energie dient te gebeuren, is geen milieuhygiënische, noch planologisch aspect en dient derhalve niet beoordeeld in het kader van de milieuvergunningsaanvraag.

De lokalisatienota vermeldt inderdaad maatregelen tot reductie van de gebeurlijke hinder maar deze komen onvoldoende tegemoet aan de terechte bezwaren en bieden geen garantie dat de hinder wordt weggenomen.

M.b.t. het verzoek om de geldende norm inzake slagschaduw bij te sturen en aan te passen aan de aard en de bezetting van de gebouwen dient gewezen op de aard van het bedrijventerrein. Binnen het bedrijventerrein zijn (kunnen zijn) immers diverse werkregimes in voege. Het is derhalve niet mogelijk om voor elke werkplaats, magazijn of loods een andere norm toe te kennen.

De aangehaalde argumenten zijn derhalve niet gegrond.

Slotbepaling

De inrichting zou, rekening houdend met haar kenmerken en omvang, en rekening houdend met de ligging ten overstaan van gebieden die hindergevoelig zijn, een te grote negatieve impact […] hebben op mens en leefmilieu. Bovendien is er geen maatschappelijk draagvlak voor de inplanting van deze windturbine.

Conclusie:

De inrichting is milieuhygiënisch niet verenigbaar met de omgeving zodat de milieuvergunning dient geweigerd te worden”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet).

Zij leest twee schragende weigeringsmotieven in het bestreden besluit, namelijk dat er geen maatschappelijk draagvlak bestaat voor de inplanting van de windturbine en dat de inrichting - rekening houdend met haar kenmerken en omvang en met de ligging ten overstaan van hindergevoelige gebieden - een te grote negatieve impact heeft op mens en leefmilieu.

Inzake het eerste motief merkt de verzoekende partij op dat het puur poneren dat er geen maatschappelijk draagvlak bestaat geen afdoende motivering is om een milieuvergunning te weigeren, dat er daarvoor juridische en feitelijke overwegingen moeten worden gegeven, dat ook zou moeten worden gemotiveerd wat een maatschappelijk draagvlak voor een windturbine juist is, dat niet zomaar kan worden beweerd dat er geen maatschappelijk draagvlak zou bestaan zonder op een of andere wijze te verwijzen naar de uitgebrachte adviezen, inzonderheid naar het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep en dat het kortom geen juridisch aanvaardbaar motief betreft dat tot de weigering van de milieuvergunning kan leiden.

Inzake het tweede motief merkt de verzoekende partij op dat het niet voldoende precies is waardoor het sloganesk overkomt, dat in de bestreden beslissing het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie grotendeels

wordt hernomen maar de zinsnede “mits het voorzien van de mogelijkheid tot bridage, kan steeds worden voldaan aan de van toepassing zijnde richtwaarden” is weggevallen, dat de redenen voor die weglating niet worden verduidelijkt, dat evenmin wordt gemotiveerd waarom men uit de afweging van alle relevante aspecten concludeert dat er een te grote negatieve impact zal zijn en dat niet duidelijk is waarom uit de enigszins gecensureerde weergave van het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie een andersluidende conclusie wordt getrokken. De verzoekende partij benadrukt tot slot dat niet zonder redengeving kan worden voorbijgegaan aan de verleende adviezen.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij enkel verwijst naar de slotbepaling van het bestreden besluit terwijl deze uiteraard samen moet worden gelezen met en gezien worden als conclusie van de voorafgaande motieven, dat zij niet verplicht is de adviezen - waarvan inderdaad het merendeel gunstig is - te volgen, en dat uit het bestreden besluit wel degelijk kan worden afgeleid waarom uiteindelijk wordt beslist tot het weigeren van de gevraagde vergunning.

Specifiek inzake het visueel aspect stelt zij dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat de visualisaties in het aanvraagdossier geen beeld geven van het totaalproject van de windturbines, dat het bestaande windpark reeds een significante impact heeft op het landschap, dat er met de inplanting van deze vierde windturbine wordt afgeweken van de lineaire inplanting, en dat bovendien de vierde windturbine dichter bij de woonzone zou komen te staan. Volgens haar is dan ook duidelijk wat wordt bedoeld met de overweging dat er geen maatschappelijk draagvlak is voor de inplanting van de windturbine, want men mag niet voorbijgaan aan het feit dat er tijdens het openbaar onderzoek 111 bezwaarschriften werden ingediend. Daarnaast bevat het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie tal van opmerkingen die samen met andere bezwaren voldoende grond opleveren om de milieuvergunning te weigeren.

Zo wordt bij de bespreking van de planologische aspecten gesteld dat “[d]e toetsing aan het gemeentelijk structuurplan […] in de lokalisatienota niet [wordt] aangehaald”.

Bij de bespreking van de geluidshinder wordt gesteld :

> “De studie beschouwt een 22-tal beoordelingspunten die representatief zijn voor de dichtste woningen. Er dient opgemerkt dat de dichtste woning, zijnde de woning, gelegen langsheen de Mandekensstraat nr. 308 (kadastraal gekend op het nr. sectie B, nr. 833r) niet expliciet als beoordelingspunt aangeduid is. Het beoordelingspunt het dichtst bij deze woning, is het punt NSA04. Alle gegevens werden ingebracht in een geluidsmodel op basis waarvan de effecten volgens ISO-9613 berekend werden. Uit deze berekeningen blijkt dat het specifiek geluid afkomstig van het totale project van 4 windturbines in alle beoordelingspunten, met uitzondering van het beoordelingspunt NSA04 voldoet aan de van toepassing zijnde richtwaarden. In voormeld beoordelingspunt is er volgens de berekeningen een overschrijding van de richtwaarde (45 dB(A)) van 0,7 dB(A). De geluidsstudie bevat geen concreet voorstel tot milderende maatregelen”.

Met betrekking tot de slagschaduw wordt het volgende opgemerkt :

> “Uit deze berekeningen blijkt dat voor bijna alle woningen van de beschouwde slagschaduwgevoelige objecten de 8-uren richtlijn en de richtlijn van maximaal 30 minuten per dag worden overschreden. Vooral de woningen langsheen de Bookmolenstraat zullen bijkomende hinder ondervinden. De overschrijdingen zijn echter in de meeste gevallen beperkt. 3 van de beschouwde woningen bevinden zich in de industriezone; de overige erbuiten. Ook voor alle bedrijven uit de lijst van slagschaduwgevoelige objecten is een overschrijding van de norm reëel”.

Ook wordt opgemerkt dat “[h]et aspect ‘lichtreflecties’ in de lokalisatienota niet wordt aangehaald”.

Vervolgens is overwogen dat “[u]it de Studie Windturbines en Veiligheid van SGS, uitgevoerd in opdracht van de Vlaamse Overheid, blijkt dat een overschrijding van de 10^{-5}-contour aanvaardbaar geacht wordt, indien een veiligheidsinformatieplan opgesteld wordt met de eigenaars van de terreinen tot

waar de 10^{-5}-contour reikt" en dat "[i]n de lokalisatienota wordt gesteld dat een dergelijk plan zal worden opgemaakt". Dit veiligheidsinformatieplan was, aldus de verwerende partij, op het moment dat zij moest oordelen over de milieuvergunningsaanvraag, nog niet voorhanden.

De verwerende partij stelt dat zij op basis van al deze argumenten meende dat er op het moment dat er moest worden beslist over het al dan niet verlenen van de milieuvergunning te weinig garanties waren dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau zou kunnen worden beperkt. Daar waar de adviesinstanties van oordeel waren dat eventueel kon worden tegemoetgekomen aan deze opmerkingen door het opleggen van passende voorwaarden, was zij van mening dat er nog te veel twijfel was over het al dan niet kunnen voldoen aan deze voorwaarden. Om die reden wijkt de tekst onder de bespreking van de beroepsargumenten in het besluit af van deze in het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, want er kon bezwaarlijk worden overwogen dat "mits het voorzien van de mogelijkheid tot bridage, […] steeds [kan] worden voldaan aan de van toepassing zijnde richtwaarden", wanneer zij van mening is dat daarover geen zekerheid bestaat. Er is daarentegen overwogen dat "[d]e lokalisatienota […] inderdaad maatregelen [vermeldt] tot reductie van de gebeurlijke hinder maar deze […] onvoldoende tegemoet[komen] aan de terechte bezwaren en […] geen garantie [bieden] dat de hinder wordt weggenomen".

Uit de aangehaalde passages samen met de slotbepaling blijkt, volgens de verwerende partij, duidelijk waarom zij heeft besloten om de milieuvergunning te weigeren.

6. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij vooreerst dat het verweer erop neerkomt dat de motivering van het bestreden besluit moet worden gereconstrueerd. Men moet, zo stelt zij, maar zien waar de adviezen niet correct of half zijn weergegeven, om daaruit vervolgens af te leiden waarom de verwerende partij met een advies niet akkoord gaat. Voorts stelt ze inzake het visueel aspect dat het feit dat men dienaangaande enkele opmerkingen

heeft gemaakt, qua formele motivering geen correcte werkwijze is. Zij zet uiteen dat enkel de verwerende partij zijdelings poneert dat het om een significante impact zou gaan waarbij er afgeweken wordt van een lineaire inplanting en waarbij de vierde windturbine dichter bij de woonzone zou komen te staan, terwijl de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, de Provinciale Milieuvergunningscommissie en de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar dit niet overwegen. Vanwaar plots de stelling nederdaalt dat het om een niet-correcte inplanting zou gaan, is onbegrijpelijk en druist in tegen het provinciale en het gemeentelijk structuurplan. In het provinciaal beleidsplan inzake windenergie wordt de betrokken zone immers net aangeduid als prioritair en uit de stedenbouwkundige vergunning van 9 oktober 2012 blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde stelt dat “de inplanting van de turbine past binnen het definitief vastgesteld gemeentelijk ruimtelijk structuurplan […], waarin het betreffende industriegebied wordt aangegeven als een voor de stad aanvaardbare potentiële inplantingsplaats voor turbines”. Ook wordt in die stedenbouwkundig vergunning overwogen dat “[w]at betreft de niet-lineaire inplanting […] het volgende [kan] gesteld worden: de turbines vormen een cluster, zoeken aansluiting bij een industriegebied en bestaande infrastructuren en zijn aldus in overeenstemming met de principes van de omzendbrief RO/2006/2” en dat “[u]it wat voorafgaat blijkt dat er mits naleving van passende voorwaarden, geen bezwaren zijn tegen het plaatsen van de turbine”. Hoe duidelijk zou zijn wat er bedoeld wordt met het ontbreken van een maatschappelijk draagvlak, is volgens de verzoekende partij een raadsel. In contradictie met die aanname wordt overigens gesteld dat men niet zou mogen voorbijgaan aan het feit dat er tijdens het openbaar onderzoek 111 bezwaarschriften werden ingediend. Dienaangaande moet echter worden opgemerkt dat het verzamelen van een stapel gekopieerde bezwaarschriften, ondertekend door mensen die op meerdere kilometers afstand wonen, niet zomaar kan worden omschreven als het ontbreken van een maatschappelijk draagvlak, aangezien de stad Dendermonde ongeveer 40.000 inwoners telt, dat op de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie zich welgeteld een partij aanbood via haar raadsman, en dat het feit dat de zone in het gemeentelijk

ruimtelijk structuurplan en in het windplan Oost-Vlaanderen is aangeduid als een site die bij prioriteit geschikt is voor windturbines toch relevanter is inzake het maatschappelijk draagvlak want berustend op een democratische meerderheid. Vervolgens merkt de verzoekende partij op dat er sprake is van een eerder merkwaardige redenering in zoverre de verwerende partij stelt dat er tal van opmerkingen zijn geformuleerd die op zich misschien niet voldoende waren om de beoogde milieuvergunning te weigeren, maar die samen gezien met andere opmerkingen, voldoende aanleiding geven tot twijfel die de weigering van de milieuvergunning verantwoordt. Wat betreft de opmerking van de verwerende partij dat de toetsing aan het gemeentelijk structuurplan in de lokalisatienota niet zou worden aangehaald, verwijst de verzoekende partij naar de door haar geciteerde overweging met betrekking tot dat structuurplan in de stedenbouwkundige vergunning van 9 oktober 2012. Inzake het aspect geluidshinder verwijst ze naar haar uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift. Ze werpt de vraag op hoe een dergelijke onzorgvuldigheid tot formele motivering en materiële draagkracht zou kunnen strekken. Ook wijst ze er op dat de lokalisatienota ook in deze bridage voorzag. Tevens is het de verzoekende partij een raadsel hoe het feit dat het aspect lichtreflecties in de lokalisatienota niet zou zijn aangehaald, in verband zou moeten worden gebracht met de twee geformaliseerde motieven. Volgens de verzoekende partij kan ook de verwijzing naar slagschaduw niet als een overweging aanzien worden die in verband kan worden gebracht met een geformaliseerd schragend motief en houdt zij materieel ook geen stand tegen hetgeen onder het tweede middel is uiteengezet. Hierbij wijst zij erop dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie werkelijk uiteenzet dat “[m]bt de bedrijven wordt opgemerkt dat een groot deel van de slagschaduwhinder veroorzaakt wordt door de twee reeds bestaande windturbines van Electrabel en dat de voorziene nieuwe inplanting niet verantwoordelijk kan zijn voor enige overschrijding van de maximumnorm voor het aantal uren slagschaduw per jaar, noch voor het maximale aantal minuten slagschaduw per dag” en dat “[a]nderzijds blijkt uit het openbaar onderzoek dat er nagenoeg geen bezwaren geformuleerd zijn door de bedrijven, zodat mag aangenomen worden dat de bestaande windturbines geen aanleiding geven tot onoverkomelijke

slagschaduwhinder binnen de bedrijven". Betreffende het veiligheidsinformatieplan stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij slechts gedeeltelijk de vaststellingen van de Provinciale Milieuvergunningscommissie aanhaalt. Zij benadrukt dat door de Provinciale Milieuvergunningscommissie is aangegeven dat "[e]r […] tevens [dient] opgemerkt dat het aanvraagdossier een document bevat, ondertekend door de eigenaar van het aanpalende bedrijf […] waarmee hij de aanvraag recht van overgang verleent" en dat "door ondertekening van dit document mag verondersteld worden dat deze eigenaar zich bewust is van risico's tengevolge van de windturbine". Dit komt er volgens de verzoekende partij op neer dat er zich binnen de tien-vijf contour een bedrijf bevindt maar net met dit bedrijf een overeenkomst werd afgesloten, dat er dus wel degelijk voldaan is aan de vereiste van het opstellen van het veiligheidsplan, dat dit plan overigens maar zou moeten worden gesloten bij de inwerkingstelling van de windturbine, dat er dus veel sneller is gehandeld dan eigenlijk noodzakelijk was, dat vandaar ook is aangegeven in het verzoekschrift dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie oor had voor alle mogelijke pro's en contra's en dus ook voor dit veiligheidsplan. De redengevingen voldoen dan ook niet op het vlak van formele of materiële motivering, maar bevestigen juist de blijvende onzorgvuldigheid en onredelijkheid van de verwerende partij. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij poneert dat er geen zekerheid zou bestaan dat, mits het voorzien van de mogelijkheid tot bridage, steeds voldaan kan worden aan de van toepassing zijnde geluidsrichtwaarden. In dit verband merkt zij op dat de verwerende partij de in het bestreden besluit opgegeven motieven tracht te vervangen door andere motieven.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

7. In een tweede middel voert de verzoekende partij, in subsidiaire orde, aan dat het bestreden besluit het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Wat betreft het motief dat er sprake zou zijn van een gebrek aan maatschappelijk draagvlak, stelt de verzoekende partij dat - in de mate dit een pertinent motief zou zijn en voldaan zou zijn aan de formelemotiveringsplicht, quod non - het zorgvuldigheidsbeginsel in elk geval geschonden is aangezien niet blijkt dat - in zoverre dit beweerd gebrek de jure tot een weigering zou kunnen leiden - enig onderzoek daaromtrent is gebeurd, dat het een slogan betreft die berust op een volstrekt onzorgvuldige en onredelijke ponering van een stelling die elke materiële grond ontbeert, dat overigens uit geen enkel element blijkt dat er geen maatschappelijk draagvlak zou bestaan voor de inplanting van de windturbine, dat tegen het advies van de Interdepartementale Windwerkgroep in louter wordt beweerd dat het ontbreekt aan een maatschappelijk draagvlak, dat niet valt in te zien waarom er geen maatschappelijk draagvlak zou bestaan voor het opwekken van hernieuwbare energie en dat kan worden verwezen naar de uitvoerige lokalisatienota bij de vergunningsaanvraag.

Wat betreft het tweede weigeringsmotief stelt de verzoekende partij dat het uit brede en vage categorieën bestaat. Zo is het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om, eensdeels, een beschouwing inzake een beperkte overschrijding van de geluidsrichtwaarden uit het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie over te nemen, en anderdeels, de beschouwing uit datzelfde advies weg te laten waarin wordt gesteld dat “[m]its het voorzien van de mogelijkheid tot bridage, […] steeds [kan] worden voldaan aan de van toepassing zijnde richtwaarden”.

Voorts merkt ze op dat inzake de planologische aspecten wordt aangegeven dat de inrichting in overeenstemming is met het gewestplan, dat wordt gesteld dat het Agentschap Ruimtelijke Ordening een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend, dat het onaanneembaar zou zijn dat de deputatie er vanuit zou gaan dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar niets weet van wat zij aanzien als een maatschappelijk draagvlak, dat er wordt aangegeven dat er volkomen wordt voldaan aan het provinciaal beleidskader, dat wordt aangegeven

dat de turbine verder aansluit bij de bestaande turbines binnen dezelfde bedrijvenzone, dat dus allerminst blijkt dat er geen maatschappelijk draagvlak zou bestaan tenzij men zou oordelen dat het provinciaal beleidskader niets te maken heeft met een maatschappelijk draagvlak, en dat verder daaruit ook niet blijkt dat er enige negatieve impact zou bestaan op mens en leefmilieu.

Inzake de milieuhygiënische aspecten doet de verzoekende partij gelden dat de beoordeling ervan door de verwerende partij een letterlijke overname is van de bevindingen van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, dat uit niets blijkt dat er geen maatschappelijk draagvlak is of dat er een negatieve impact zou zijn op mens en leefmilieu, en dat het onredelijk, onzorgvuldig en zonder materiële grondslag is dat andere conclusies worden getrokken dan de commissie zelf heeft gedaan.

Specifiek inzake het visueel aspect stelt de verzoekende partij dat uit de stedenbouwkundige vergunning blijkt dat de stedenbouwkundige ambtenaar geen fundamentele bezwaren had, dat wel wordt opgemerkt dat het bestaande windpark al een significante impact heeft op het landschap, dat die impact echter niet zo groot is om een weigering van de vergunning te verantwoorden, dat het onredelijk is dat de inplanting van een windturbine in een industriegebied op een of andere wijze als visueel storend wordt aanzien, dat in de lokalisatienota wordt uiteengezet dat het te verkiezen is om een grootschalige windturbine in te planten in een zeer windrijke omgeving boven de spreiding van minder krachtige windturbines op meerdere plaatsen en dat precies deze laatste stelling wel degelijk maatschappelijk draagvlak zal vinden en voordelig is voor mens en leefmilieu.

Tot slot geeft de verzoekende partij aan dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie wel degelijk oog heeft gehad voor alle mogelijke pro’s en contra’s en ook duidelijk heeft aangegeven onder welke voorwaarden een vergunning kon worden verleend.

8. In haar memorie van antwoord verwijst de verwerende partij naar haar verweer zoals geformuleerd bij het eerste middel. Zij meent dat uit de samenlezing van de aangehaalde motieven van het bestreden besluit voldoende en afdoende blijkt waarom zij heeft besloten om de milieuvergunning te weigeren.

Beoordeling

9. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiëlemotiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Voor het beweerd ontbreken van een maatschappelijk draagvlak, steunt de verwerende partij klaarblijkelijk op het feit dat tijdens het openbaar onderzoek 111 bezwaarschriften werden ingediend. De loutere verwijzing naar het aantal ingediende bezwaarschriften, zonder op concrete en ondubbelzinnige wijze aan te geven welke ongemakken, inherent aan de voorgenomen exploitatie, de perken van de normale hinder te buiten gaan, kan de weigering van de gevraagde milieuvergunning niet wettig verantwoorden.

10. Een beslissing over een milieuvergunningsaanvraag moet overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met het besluit te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om het besluit te dragen. De

beslissingnemende overheid is evenwel niet verplicht om op elk aangehaald argument afzonderlijk te antwoorden.

De belangrijkste bestaansreden van de formelemotiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in het hem aanbelangende besluit zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan het werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is het besluit met een annulatieberoep te bestrijden.

De redengeving moet des te concreter en preciezer zijn wanneer de beslissing afwijkt van een voorafgaand advies, ook al is dit niet bindend, dat op duidelijke en concrete elementen is gesteund. In een dergelijk geval mag de overheid zich niet beperken tot een niet gemotiveerd tegenspreken van het advies, maar moet zij integendeel duidelijk maken waarom zij van oordeel is dat zij de argumenten waarop de adviesverlenende instantie steunt, niet kan volgen.

11. Met betrekking tot het “visueel aspect” wordt in het bestreden besluit overwogen dat het bestaande windpark reeds een significante impact heeft op het landschap, dat de bijkomende windturbine zou afwijken van de lineaire inplanting en dat deze windturbine dichter bij de woonzone gelegen zou zijn. Aan die overwegingen verbindt de verwerende partij evenwel geen uitdrukkelijke conclusie. Het is nog minder vanzelfsprekend om in deze overwegingen een weigeringsmotief te zien omdat in het bestreden besluit enerzijds wordt aangegeven dat de windturbine van de verzoekende partij zou worden ingeplant in industriegebied, en anderzijds dat er zich ten noorden op een afstand van ongeveer 2,1 kilometer een beschermd landschap bevindt en op ongeveer 2,6 kilometer een beschermd monument, en ten westen op 3,7 kilometer een ander beschermd landschap. Daarbij is niet duidelijk of de reeds bestaande significante impact op het

landschap verwijst naar de eigenlijke inplantingsplaats of naar de beschermde landschappen en het beschermde monument in de ruime omgeving.

Artikel 2.1.2, § 7, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen. Het enkele feit dat in de lokalisatienota bij de vergunningsaanvraag geen toetsing aan het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan werd opgenomen, kan dan ook geen weigeringsmotief vormen.

Inzake de geluidshinder die door het volledige project van vier windturbines zou worden geproduceerd, wordt niet betwist dat uit een geluidsstudie blijkt dat de geldende geluidsnormen, afhankelijk van het achtergrondgeluid en de windsnelheid, slechts op één beoordelingspunt dreigen te worden overschreden en zulks met circa 0,7 dB(A). Er wordt in het bestreden besluit tegelijk aangegeven dat de geluidsproductie desgevallend kan worden beperkt door de draaisnelheid te verlagen. Dat de geluidsstudie “geen concreet voorstel tot milderende maatregelen” zou bevatten, neemt niet weg dat de provinciale milieudeskundige en de Provinciale Milieuvergunningscommissie van oordeel waren dat een reduceermodule zou garanderen dat de geluidsnormen zouden worden nageleefd, en dat ze daarom hebben voorgesteld dergelijke module als bijzondere vergunningsvoorwaarde op te leggen. Het bestreden besluit bevat geen motieven waaruit kan worden afgeleid dat de naleving van de geldende geluidsnormen door het opleggen van passende vergunningsvoorwaarden niet kan worden gewaarborgd.

Inzake de hinder door slagschaduw wordt in het bestreden besluit onder meer gesteld dat “[u]it de lokalisatienota blijkt dat de windturbine uitgerust zal worden met een automatische stilstandmodule” en dat “[b]ovendien […] de aanvrager minstens de eerste 2 jaren een controlerapport [zal] opstellen waarin aangegeven wordt hoeveel effectieve slagschaduw elk relevant slagschaduwgevoelig object (binnen de contour van vier uur verwachte slagschaduw per kalenderjaar) heeft getroffen en welke remediërende maatregelen

er eventueel genomen zijn". Dergelijke module wordt hoe dan ook verplicht gesteld door artikel 5.20.6.2.1 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II). Hetzelfde geldt krachtens artikel 5.20.6.2.2 van Vlarem II voor het opstellen van een controlerapport. Een automatische stilstand module garandeert de normen van artikel 5.20.6.2.3 van Vlarem II, namelijk voor elk relevant slagschaduwgevoelig object maximum acht uur effectieve slagschaduw per jaar en maximum dertig minuten effectieve slagschaduw per dag. Het bestreden besluit bevat geen motieven die aantonen dat deze normen in de concrete omstandigheden van de zaak niet volstaan om de hinder binnen aanvaardbare perken te houden.

Ten slotte is de bedenking in het bestreden besluit dat het aspect "lichtreflecties" niet wordt aangehaald in de lokalisatienota niet te beschouwen als een duidelijk weigeringsmotief, zeker niet in samenlezing met de motieven waarin gesteld wordt dat "[h]et effect van lichtreflecties [op]treedt […] wanneer het zonlicht weerkaatst wordt op de wieken" en de turbine "zal uitgevoerd worden in een matte grijze kleur".

De middelen zijn gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 maart 2013 waarbij het bestuurlijk beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde van 8 oktober 2012, houdende weigering van de milieuvergunning aan de NV W-Kracht voor de exploitatie van een windturbine, op een terrein gelegen aan het Hoogveld 103 te Dendermonde, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Eric Brewaeys**